

PERFECT

หนังสือเล่มที่อ่านจบไปแล้ว

TIME

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

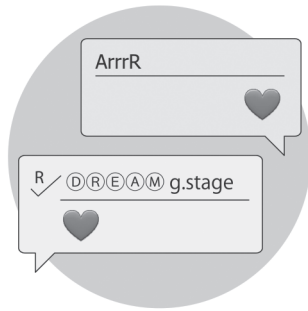
ทดลองอ่าน

afterday เขียน

LetmedieALONE ภาพ

Perfect Time
หนังสือเล่มที่อ่านจบไปแล้ว

Perfect Time หนังสือเล่มที่อ่านจบไปแล้ว

afterday เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2302-0

ภาพปก LetmedieALONE

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมโต พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ความรักเป็นสิ่งที่ดี แต่บางครั้งถ้าหากรักมากเกินไปจนความรักย้อนกลับมาทำร้ายตัวเอง เราก็ต้องหยุดและทบทวนมันอีกครั้งว่าเรากำลังมีความสุขกับความรักจริงๆ หรือเปล่า หากคุณรู้สึกว่าการรักกำลังทำร้ายกันและกันอยู่ การเลือกที่จะปล่อยมือจากกันไปอาจจะเป็นคำตอบที่ดีที่สุด ณ ตอนนั้นก็ได้

เหมือนกับตัวเอกของเราจากเรื่อง 'Perfect Time' หนังสือเล่มที่อ่านจบไปแล้ว' ผลงานเล่มใหม่ล่าสุดจาก 'afterday' นักเขียนฝีมือดีของ everY กำลังจะมาทำให้หัวใจคุณสั่นไหวไปกับความรักที่เคยจบไปแล้วของดรีมกับอาร์ หากอยากรู้แล้วว่าเรื่องราวของทั้งสองคนเป็นอย่างไร พลิกหน้ากระดาษไปร่วมหาคำตอบพร้อมกันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทนำ

ชายหนุ่มอ่านหนังสือเล่มเก่าซ้ำเป็นครั้งที่หกในรอบปี
เขาคงหลุมรักช่วงเวลาเดิมๆ
ยิ้มและร้องไห้ให้กับเนื้อเรื่องที่แทบจะจำได้ทุกรายละเอียด
รู้สึกกับมันไม่น้อยไปกว่าครั้งแรกที่ได้อ่าน

เป็นหนังสือเล่มโปรดที่สนุกจนวางไม่ลง
เสียตาก็แค่ตรงที่ตอนจบไม่ใช่อย่างที่หวังไว้ ไม่แม้แต่จะใกล้เคียงเลย
สักนิด

ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังคงเก็บมันไว้ใกล้ตัว
หยิบมาอ่านซ้ำอีกรอบเมื่อโยยหาความรู้สักพิเศษระหว่างทาง
แอบคาดหวังว่าหากครั้งนี้อ่านถึงหน้าสุดท้ายจะพบกระดาศอีกแผ่นซ่อนอยู่

แม้จะรู้ว่าท้ายที่สุดก็ต้องเสียน้ำตาเมื่อปิดหนังสือลง

-
-

มีคนเคยบอกว่าวัยมหา'ลัยเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดแล้ว ได้ก้าวจากความเป็นเด็กไปสู่วัยรุ่นเต็มตัว เป็นวัยที่เตรียมพร้อมจะเป็นผู้ใหญ่ ได้เจอเพื่อนใหม่และคนที่อาจจะมาร่วมอาชีพกันในอนาคต มีความรักที่ตรงจริงใจ และลืมไม่ลง ได้เรียนรู้และค้นพบตัวเอง จะสุขที่สุด ทุกข์ที่สุด ประทับใจที่สุด และเจ็บปวดที่สุดในช่วงวัยนี้

คนยัยนี้ก็เป็นคนหนึ่งที่กำลังจะเข้าสู่ช่วงนั้น กำลังจะเปลี่ยนจากชุดนักเรียนกางเกงน้ำเงินไปเป็นชุดนักศึกษาของมหา'ลัยเอกชนอันดับต้นของประเทศ ได้รักคู่ใจเป็นของขวัญ รับผิดชอบต่อชีวิตแล้วที่ยัยบับ แต่เหมือนว่าเขาจะสนุกลืมโลกไปหน่อย

"มึงลืมหรือวะ"

"เออดี นึกขึ้นได้ตอนกลับมาจากแคนาดา" ว่าที่นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ตอบกลับอย่างหัวเสีย ยกแก้วกาแฟตีดับอารมณ์พลางมองเพื่อนที่ยิ้มบั้นประสาทอยู่ข้างๆ

บีมเป็นเพื่อนสนิทคนแรกตอนขึ้นมัธยม เรียกได้ว่าซี้บู้กั๊กันยันใส่ฟุ้งขึ้นปีหนึ่งก็ยังตามดูมาเรียนที่เดียวกัน ดิที่มีนเลือกวิวะ อย่างน้อยตอนเรียนก็ไม่ต้องทนเหม็นหน้า แต่ที่โหดสุดๆ ก็คือตอนนี้อยู่เพื่อนตัวแสบมีตีกีรีเป็นนายแบบประจำนิตยสารวัยรุ่นสุดฮิตไปแล้ว มันเป็นคนหุนดี ตัวสูงจัดตั้งแต่เด็ก ตอนแรกก็สูงกว่าเยอะอยู่หรือก แต่พอเขาเริ่มเป็นหนุ่มก็พุ่งพรวดตามไปติดๆ แม้จะยังทิ้งห่างอยู่สี่ห้าเซนตีก์เถอะ ยังไงตัวเขาก็หนากว่า แถมยังกล้ำแถมกว่าด้วย หุ่นลีนๆ มันเอาดีไปแล้วไม่รู้หรือ เนี่ย ดูสายตาสาวๆ ที่มองมานั่นสิ

ชนะเห็นๆ

"ตั้งแต่มีที่เรียนก็ซิดเลยใจ ต้องทำไรบ้างเลยไม่สนใจ" อีกฝ่ายหัวเราะ "แล้ว'จารย์เขาว่าไง"

"เขาให้หลังชื่อไว้ก่อน ถ้าก่อนปฐมนิเทศมีห้องว่างก็จะโทรแจ้ง"

"แล้วไง ถ้าไม่ได้จะอยู่หอนอกแทนปะละ"

คนยัยนี้รู้ออนหายใจ "พวกมึงอยู่หอในกันหมดทุกก็อยากอยู่ดิวะ"

"หอนของมหา'ลัยเราดีจะตาย อย่างกับโรงแรม"

คนลงชื่อสมัครเข้าถึงกับกุมขมับ "เซี่ย เซ้ง"

"เออน่าอย่าเครียด ถ้ามันไม่ได้จริงๆ ก็อยู่หอนนอกใกล้ๆ ก็ได้"

"มันไม่เหมือนกันปะ"

บีมมองเพื่อนตัวเองทำหน้ายุ่งแล้วรู้สึกขำ เห็นมันมีอาการได้ถึงแบบนี้ ก็โล่งใจไปเยอะ ตอนแรกก็กังวลอยู่ว่ายิ่งใกล้วันเปิดเรียนจะดีแตกเปิดโหมดซีมีขึ้นมาหรือเปล่า ที่ผ่านมาก็นึกว่าเก็บอาการแต่ถึงวันนี้ก็ยังไม่หลุดอะไรออกมาเลยสักนิด

อาจจะลืมไปหมดแล้วจริงๆ ก็ได้

"เขาอาจจะโทรมาวันนี้"

"รอมมาเป็นอาทิตย์แล้ว"

"ก็..."

คำพูดของบีมถูกแทรกด้วยเสียงโทรศัพท์ของคนที่นั่งทำหน้าเหมือนแบกโลกไว้ตั้งแต่เจอ ทั้งคู่เลิกคิดก่อนจะก้มลงดูเบอร์แปลกบนหน้าจอโทรศัพท์พร้อมกัน

"ไม่รับล่ะวะ" นายแบบหนุ่มทักขึ้นเมื่อเห็นเพื่อนตัวเองยังนิ่ง

"บีม"

"ว่า"

"สวดมนต์ให้หน่อยดิ"

ไต้ยีนแบบนั้นแล้วก็ถึงกับกลอกตา ยกกำปั้นทุบไปหล่นหาๆ ของอีกฝ่ายไปที่ "รับ!"

दनัยณัฐชวมวดคือฉับ จ้องโทรศัพท์ที่สั่นครืดๆ อยู่อึดใจก่อนจะเลื่อนหน้าจอเพื่อรับสาย

"...สวัสดีครับ"

.

.

.

"ครับม้า"

[รับโทรศัพท์ผ่านรถใช้หมวกคลุม]

"ใช้ครับ ดริมจะถึงแล้วเนี่ย"

[ลืมนอะไรไว้บ้านหรือเปล่าคะ] เสียงหวานที่เอื่อยอย่างอ่อนโยน ทำให้ลูกชายคนเดียวของบ้านอ้อมยิ้ม

"น่าจะไม่มีลืมนแล้วครับ แต่ถ้าลืมนก็ไว้ดริมค่อยไปขนมาอีกตอนกลับบ้าน"

[ความจริงเรียนมาตั้งเดือนนึงแล้ว ไม่อยู่หอก็ไม่เป็นไรไม่ใช่เหรอ]

"เหนื่อยอะสิครับม้า กลับดึก ตื่นเช้า ถ้าอยู่หอดริมก็จะสบายหน่อย เพื่อนเยอะด้วย"

[เดี๋ยวจะเที่ยวจนหลงอีกหรือเปล่าคะ]

"ไม่เลยยย" ดนัยณัฐลากเสียงยาว กว่าจะได้ห้องที่ทีร้อโคตรนาน ซ้ำกว่าเพื่อนเป็นเดือนเลย อย่าเปลี่ยนใจตอนนี้นะครับม้า

[โอเคคะ ดูแลตัวเองนะคะ ไปอยู่หอแล้วห่างตาม้าก็เป็นห่วง]

"สบายมากเลยครับ เดี่ยวไว้ดริมโทรหาบ่อยๆ"

[อย่าลืมนำรูปห้องมาให้ม้าดูด้วย ขอให้เจอรูมเมตดีๆ นะคะ]

ดนัยณัฐหัวเราะ เอ่ยขอบคุณม้าและบอกรักปิดท้ายก่อนจะวางสาย เมื่อเลี้ยวรถเข้าเขตมหาวิทยาลัย จอดรถหลังตึกเสร็จไม่ทันไรโทรศัพท์ก็ดังอีกรอบ เป็นเพื่อนสนิทอีกคนในกลุ่มมัธยมที่ตามมาเข้ามาหา'ลัยเดียวกัน เรียนดุริยางค์สากลเหมือนกัน เขาเอกก็ตาร์ มันเอกซบร้อง

คุยกันได้ความว่าเจ้าตัวมารอช่วยขนของอยู่ที่โถงลิฟต์

"อือหือ ผมสีใหม่วะ" ใจเอื่อยทักเมื่อเห็นสีผมเด่นมาแต่ไกล

"สจฯ ร้อนๆ เมื่อก่อนเลยครับ นั่งทำครึ่งวัน 'ไปกับไอ้ปืม' ราชันัจจัดสีแดงไปทั้งหัว แสบไม่แพ้กัน"

"สวยดี ฎก็เคยอยากทำสีเทา แต่เม่งกั๊ดโคตรยาก"

"แพงฉิบหายบอกเลย"

"แล้วโหงของแค่นี้วะ" อีกฝ่ายพยักหน้า ก่อนเปลี่ยนเรื่องหลังจากหันไปเห็นกระเป๋าดินทางขนาดกลางที่คนย้ายเข้าหอซ้าลากมาด้วย

"เออ เอามาแค่เท่าที่ใช้ก่อนอะ เตียวอยู่ๆ ไปขาดเหลือไรค่อยขนมาเพิ่ม"

"กูก็นึกว่าจะขนไรเออะแยะ ปกติมีงมันบ้าหอบฟาง"

"พวกเกมเตียวศุกร์นี่ค่อยกลับไปขนอีกรอบ"

"แล้วไหนบอกจะเอาคอมฯ มาด้วย"

दन्यन्नुสूसายหน้าดิก เดินนำเข้าไปในลิฟต์เมื่อประตูเหล็กเปิดออกช้าๆ

"ไม่เอาละ ใช้แค่นี้ตบูกก็ได้แหละ"

"ดีวะห้องริม" โจพูดขึ้นเมื่อมาถึงหน้าห้องแล้ว

"เหมือนรูมเมตจะอยู่ห้องวะ" คนที่กำลังไขกุญแจเอ่ยปาก แล้วจับ

ลูกบิดหมุน "ไม่ได้ล็อก"

พูดแล้วก็เปิดประตูเข้าไปข้างใน ดนัยณัฐวางกระเป๋าเดินทางไว้ชิดกำแพง แล้วมองสำรวจไล่จากหน้าห้องเข้าไป ห้องน้ำอยู่ซ้ายมือ ได้ยินเสียงน้ำคิดว่าเพื่อนร่วมห้องคงอยู่ด้านใน จะว่าไปทำไมไม่ล็อกห้องเสีย อันตรายชะมัด

ตรงข้ามห้องน้ำเป็นเคาน์เตอร์ครัวเล็กๆ ไว้ล้างจาน ข้างกันมีตู้เย็นขนาดไม่ใหญ่มาก ถัดไปเป็นโต๊ะทำงานยาวที่ยึดติดกับผนังพร้อมเก้าอี้ล้อเลื่อนสองตัว ตามด้วยโต๊ะตราฟต์ไฟขนาดใหญ่ตามแบบห้องของเด็กสถาบันต์ย์ ตรงข้ามเป็นเตียงเดี่ยวสองหลังคั่นกลางด้วยโต๊ะเล็กๆ ตรงหัวเตียง ห้องขนาดกำลังดี สะอาดและดูเป็นระเบียบด้วย

ดูท่ารูมเมตเขาจะไม่เลวเลย

แต่ที่ทำให้दन्यन्नुรู้สึกโล่งใจที่สุดก็คงเป็นประตูบานเลื่อนด้านในที่สามารถออกไปที่ระเบียงได้ เขาไม่ค่อยชอบห้องที่หน้าต่างน้อยๆ เท่าไหร่ ยิ่งไม่มีระเบียงก็ยิ่งอึดอัด พอเห็นแบบนี้แล้วก็ค่อยโอเคหน่อย

"มึง กูลืมเอาถุงเซเว่นลงจากรถวะ" ดนัยณัฐเอ่ยปากเมื่อนึกขึ้นได้ ซ้อนมกับซ็อกโกแลตมาเต็มเลย ไว้ในรถนานๆ ละลายหมดแล้วมั้ง "เตียวกูไปเอาแป็บ ฝากมึงเอาเสื้อออกจากกระเป๋าหน่อยดิ"

"เออ เค?" โจพยักหน้า โบกมือไล่เพื่อนให้ออกจากห้องเป็นการตอบรับ

หยิบของที่รถเสร็จเดินกลับไปตึกโทรทัศน์ก็ตั้งขึ้น ยังไม่ทันกดรับ

คนเดียวกับที่โทรมาก็เดินออกจากลิฟต์พอดี

"อ้าว ใจใจ"

"มึงหยิบของเสร็จแล้วหรือ"

"เออ" ดนัยณัฐชูถุงพลาสติกในมือโชว์ "แล้วนี่ไปไหนวะ"

"กูโทรหา มึงพอดีเนี่ยแหละ พอดีเพื่อนกูลืมนของไว้ที่ห้อง มันต้องใช้ค้อน
เลยให้กูเอาไปส่ง"

"เออ ไปดิ"

"เดี่ยวโทรหา ใจเอ็งมกลับมาห้องเย็นๆ"

"อาจจะได้เจอกันพรุ่งนี้วะ เย็นนี้กูไปเลี้ยงสายเป็นเพื่อนใจปืม"

"อ่าอะ ใจก็ได้" ใจโบกมือ ก่อนจะชะงักทำที่กำลังจะก้าวเมื่อคิดอะไรออก

"เออ กูเจอรวมเมตมึงละนะ"

"หรือ เขายังอยู่ห้องใช่ปะ"

"อยู่ โคตรหล่ออะ ตัวบางๆ ผอมๆ แต่ยิ้มน่ารักมาก"

ชายหนุ่มหัวเราะ "หลงรักรวมเมตกูหรือ"

"ดีจริง มึงขึ้นไปดู อายุมากกว่าด้วยนี่"

"อืม อาจารย์บอกเรียนสถาปัตย์ ปีสาม"

ใจพยักหน้า "เออนั่นแหละ ชื่ออาร์"

"...อาร์?"

"อ่าอะ" นักศึกษาเอกซบร่องเล็กคิ้วเมื่อเห็นเพื่อนนิ่งไป ทำหน้าเหมือน
คิดอะไรสักอย่าง "เป็นไรวะ"

"อะ อ้อ...เปล่า" ดนัยณัฐส่ายหน้า "มึงไปเถอะ เดี่ยวกูขึ้นห้องแล้ว"

"เคๆ เจอกัน"

"เจอกัน"

ทั้งคู่โบกมือลากัน แล้วดนัยณัฐก็ขึ้นลิฟต์ไปที่ชั้นหกเพื่อตรงไปห้องตัวเอง
เขาขมวดคิ้วตลอดทางรู้สึกวุ่นวายแปลกๆ มันคงจะไม่ใช่แบบนั้นหรอก...

"เข้าไปนะครับ" ชายหนุ่มเคาะประตู รู้สึกเกร็งแปลกๆ ถอนหายใจยาว
ก่อนจะเปิดประตู

คงไม่บังเอิญขนาดนั้นหรอก

"มาแล้วเหรอ" คำทักทายดังขึ้นเมื่อนายณัฐเดินเข้าไปในห้อง เสียงนั้น
คุ้นหูจนน่ากลัว เป็นเสียงที่เขาไม่มีวันลืม

ไม่มีวันลืมได้เลย...

คนที่ยืนอยู่ข้างประตูออกไปกระเบียดหันมามองกว้างโหว่เขี้ยวเล็กน้อย
ดวงตากกลมโตหรือลังก่อนที่มุมปากซึ่งยกขึ้นสูงจะค่อยๆ ตกลงมาจนเป็นเส้นตรง
เมื่อสบตากัน

"ดริม..." นัยน์ตาใสล้นเด็กน้อยตอนเรียกชื่อเขา

เวลาตกใจยังเหมือนแมวไม่เปลี่ยนเลย

"ไม่ได้เจอกันนานเลยนะครับ...พี่อ๋อน"

เขาเดินไปไกลกว่าครึ่งโลก...เพื่อพบว่ากลับมาที่เดิม

บทที่ • หนึ่ง

เริ่มใหม่

"โคตรเจ๋ง" เอ็มพูดเสียงดังเมื่อฟังจบ ปรบมือซ้ำๆ แล้วทำหน้าปลื้มใจ
ขัดกับความรู้สึกของคนเล่าอย่างฟ้ากับเหว

"เจ๋งสิไม่ว่า" ดนัยณัฐขมวดคิ้วจนหน้ายุง ตอนนีเขานอนเอาแขน
ก่ายหน้าผากอยู่ที่ห้องเพื่อนสนิทอีกคนที่รู้จักกันตั้งแต่มัธยมต้น เอ็มเป็นผู้ชาย
ผิวแทน ตัวเล็กกว่าเขาเยอะแต่โคตรบ้าพลัง แรงอย่างช้าง ก็เหมาะแล้วที่เรียน
วิทย์กีฬา

"เจ๋งจะตาย เรียนมาเป็นเดือนไม่เคยเจอกัน บทจะเจอที่ได้อยู่ห้องเดียวกัน
เลยจ้า"

"หุบปากเลย กูเครียดจะตายแล้ว"

เอ็มหัวเราะ "แล้วเขาวางยังงี้"

"ก็ไม่ว่าไง เมื่อวานตอนเจอกันโคตรอึดอัด คุยแค่สบายดีใหม่ไรพวกนั้น
แล้วกูก็เก็บของเสียบๆ แค่นี้ก็ออกไปเลี้ยงสายเป็นเพื่อนไอบีม"

"แล้วไง"

"ก็ยังไม่ได้เจอกันอีก กูไปนอนห้องไอบีมเมื่อคืน"

"ปอดสัด"

दनัยณัฐชักสีหน้า ชูนิ้วกลางส่งให้เพื่อน ทำเอาเจ้าของห้องหัวเราะว่า

"ยังไรงี้วันนี้มึงก็ต้องเจอเขา" เอ็มยกไหล่ "เนี่ยขึ้นลิฟต์ไปแค่สามชั้น
ก็เจอแล้ว"

"กูไม่อยากเจอ"

"แล้วจะยังไง ขอย้ายปะล่ะ"

"คิดอยู่" คนกำลังเครียดถอนหายใจยาว "มึงว่ากูทำเรื่องไว้ตีปะ รอห้องว่าง แล้วก็ย้ายเลย"

เอ็มตรงเสียงในลำคอ หยุดคิดไปอดีตใจ "มึงบอกเรื่องนี้กับจิ้นหรือยังอะ"

"จะให้เอาเวลาไหนไปบอกวะ แค่อีกก็ใช้เวลาเป็นวันแล้ว"

"หมดกัน จากหมาป่ากลายเป็นหมาบ้านอีกแล้ว"

สุนัขตัวใหญ่ที่ทำหน้าหงอยตั้งแต่เจอกันแยกเขี้ยวใส่เพื่อน "อย่าทำให้กูหงุดหงิดเพิ่ม แค่นี้ก็จะฆ่ามึงได้แล้ว"

"มาขออนอนห้องกูแล้วยังจะชู้สาวกูอีก"

"แล้วนี่เซตกลับมานอนห้องปะวันนี้" ถ้ามถึงรูมเมตต่างคณะของอีกฝ่าย

"ไม่กลับ นอนห้องแฟน"

"สบายละ"

"หะ"

"เรื่องกู!"

เอ็มกมมปาก สายหน้าไปมา คนอย่างดณัยณัฐเก่งทุกเรื่องนั่นแหละ ยกเว้นกับเรื่องของคนนั้นคนเดียว เป็นแบบนี้มาตลอด

"แต่ถ้ามึงไม่คิดจะรีเทิร์น..."

"กูไม่คิด" พุดแทรกอย่างรีบร้อน ดูผิดปกติเสียจนน่าขำเลย

หนุ่มวิทย์ก็ฟ้าหัวเราะ "งั้นก็ดีแหละถ้าจะไปทำเรื่องย้าย จิ้นมันคงไม่สบายใจหรือถ้ามึงอยู่ห้องเดียวกับแฟนเก่า"

"...อือฮิ"

"ทำไม ไม่อยากย้าย?" ถึงได้ทำหน้าที่ลึงเลแบบนั้น

"เปล่า!"

"เฮ้อะเหร"

"อย่ามาจับผิดกู" ดณัยณัฐแยกเขี้ยว นัยน์ตาเรียวกเล็กแต่ขี้ลึงจ้องหน้าเพื่อน อย่างไม่พอใจ จมูกโด่งเป็นสันยาวหักลงที่ระหว่างดวงตาแบบฝรั่งยื่นขึ้นเล็กน้อย

ด้วยความหวุดหวิด

เอ็มกลอกตาเมื่อคนที่มาป่วนห้องพลิกตัวนอนคว่ำที่แขนกับเตียง
ระบายนารมณ

ทำมาเป็นโมโหกลบเกลื่อน ความจริงร้อนตัวเองแท้ๆ ใบบ้านี้...

ก็อก ก็อก

"เฮลโลวว" เสียงเคาะประตูดังขึ้นพร้อมๆ กับที่บีมีโผล่หน้าเข้ามา
"ทำไรกันวะ"

"ฟังเพื่อนมึงปรับทุกข์เรื่องรูมเมตอยู่" เจ้าของห้องเป็นคนตอบ เอ็มมือ
ไปปรับถุงขนมที่โทรไปฝากซื้อเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน "เงินวางอยู่หน้าทีวี หยิบเลย"

"เพื่อนกูก็เพื่อนมึงนั่นแหละ" บีมีเดินไปหยิบเงินตามที่อีกฝ่ายบอก
แล้วทิ้งตัวลงบนเตียงใช้เข่าดันร่างหมีของไอ้หมาตัวใหญ่ให้ขยับแบ่งที่ "ว่าแต่
ยังไม่เลิกบ่นเรื่องพี่อาร์อีกหรือ คิดไรนักหนา อยากย้ายก็ย้าย"

"อ้อ...เดี๋ยวพรุ่งนี้ไปทำเรื่องไว้"

นายแบบหนุ่มหมีตามองคนที่ทำหน้าที่แล้วหันไปสบตากับอีกคน
ที่ยิ้มมุมปากอย่างรู้กันส่งมาให้ "แล้วนี่มึงได้เล่าให้ใจฟังปะตรีม"

"ไม่ได้เล่า" ดนัยณัฐพลิกัตวนอนหงาย ถอนหายใจยาว "ไม่รู้จะเล่า
ละเอียดทำไม ตอนเป็นเพื่อนกับมันก็เลิกกับอันไปนานแล้ว"

"แล้วจะบอกมันปะ"

"คงหาเวลาเล่าแหละ เดี่ยวแม่งรู้ทีหลังก็น้อยใจอีก" ซอบหาว่าพวกเขา
สนิทกันมากกว่า ก็ทำไ้ได้กับไอ้สองตัวตรงนี้เป็นเพื่อนกันตั้งแต่วันแรกๆ
ที่เข้าโรงเรียน แต่กับไอ้ใจกว่าจะรู้จักกันก็ตอนมัธยมปีสุดท้ายแล้ว

"แหง" เอ็มพยักหน้าเห็นด้วย "ยิ่งถ้ามึงจะย้ายห้องก็ต้องบอก ไม่งั้น
มันคงสงสัยว่าจะขอย้ายทำไม"

"อืม วันก่อนมันเจออัน ชมใหญ่ว่าน่ารัก"

บีมีเลิกคิ้ว ทำหน้าสนใจ "โวะ ได้เจอแล้วหรือ"

"อืม มันมาหากูเมื่อวานตอนเช้าห้อง"

เด็กวิเศษทำหน้าที่เสียตาย "กูก็อยากเจอ ยังยิ้มหวานเหมือนเดิมปะวะ"

"ไม่รู้ว่ะ" ดนัยณัฐแค้นหัวเราะ "เจอหน้ากูแล้วหุบยิ้มอย่างไร ดูไม่ทัน"

"โถ ขี้ตัวเอง"

"สัดเอิ่ม"

ปิมดันตัวเองขึ้นไปนั่งพิงหัวเตียง มองหน้าเพื่อนสนิทที่กำลังขมวดคิ้วจนหน้าผากย่นไปหมดแล้วเอ่ยปาก "ถามจริงนะดรีม"

"ไร"

"เลิกรักพี่อาร์ยงวะ"

"รักหรือไม่รักเกี่ยวอะไร"

นั่นไง แม่งเลี้ยงไม่ตอบ "ก็อยากรู้ ลืมเขาไปยัง"

"คนเราสามารถลืมอะไรได้จริงๆ ด้วยเหอวะ" เด็กดุริยางค์หัวเราะทำแบบนี้ตลอดเวลาอยากกลบเกลื่อนความรู้สึกอะไรสักอย่าง "เราไม่จำเป็นต้องลืมก็สามารถเล็กรู้สึกได้ไม่ใช่หรือไง"

"แล้วคุณเล็กรู้สึกหรือยังอะครับ"

"..." ดนัยณัฐถอนหายใจ ทิ้งตัวลงนอนแรงๆ "เลิกแล้วดิ"

"เหออๆ"

"ก็สองปีแล้วปะ..."

ระยะเวลาที่เดินจากกันไป มันพอๆ กับเวลาที่อยู่ด้วยกันแล้วนะ

.

.

.

เมื่อคืนอาร์ทึนนอนแทบไม่หลับเลย มัวแต่ระแวงว่าเพื่อนร่วมห้องคนใหม่จะกลับเข้ามาตอนไหน แต่จนกระทั่งข้ามเช้าวันใหม่ก็ยังไม่มีแวว ได้ยินเสียงอะไรนิดหน่อยก็สะดุ้งนึกว่าอีกฝ่ายกลับมา กว่าจะขมตาลงได้ก็เริ่มได้ยินเสียงนกร้องแล้ว

แล้วดูสิ ตื่นเข้ามาาก็ยังไม่เจอ

อาร์ทึนถอนหายใจยาว ทิ้งตัวลงนั่งที่ปลายเตียงตัวเองหลังจากเดินวนไปวนมาสักพัก ปรายตามองไปยังเตียงข้างๆ ที่เพิ่งมีเจ้าของใหม่

เมื่อวานแล้วยิ่งรู้สึกเครียด

มันอดไม่ได้ที่จะคิดว่าอีกฝ่ายไม่กลับมาอนห้องเพราะตัวเองหรือเปล่า...

เขากำลังคิดว่าจะโทรหาใครสักคนดีไหม อยากเล่าให้เพื่อนฟัง ซึ่งเพื่อนมหา'ลัยที่ตามมาจากมัธยมเดียวกันก็มีแค่ข้าวปั้นคนเดียว นอกนั้นก็ไม่มีใครรู้เรื่องของเขากับดริมแล้ว แต่อีกฝ่ายกลับบ้านเลยไม่อยากโทรไปกวนจะทักพวกกลุ่มมัธยมก็ไม่อยากเหมือนกัน ไม่ได้คุยกันนานแล้วโผล่ไปที่ก็ดราม่าเลยคงไม่ไหว

งุ่นง่านอยู่คนเดียวสักพักก็หยิบโทรศัพท์ที่มากดเข้าแอปพลิเคชันรูปนกสีฟ้า เวลาอยากระบายแต่หาที่ลงไม่ได้ก็เลือกช่องทางนี้ตลอด แอ็กหลุมที่เคลือบไหวแทบจะทุกห้านาที...

A @savehousexxx 11m

เหมือนกูโดนแกล้งอะ

A @savehousexxx 11m

ทำไมโลกมันกลมแบบนี้วะ

A @savehousexxx 10m

โคตรน่าโมโห

A @savehousexxx 10m

แต่ไม่รู้โมโหอะไร

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623020.html>